

Motion till riksdagen

1988/89: Sf284

av Sven-Åke Nygårds m. fl. (s)

Ersättningen vid nedsatt arbetsförmåga

Av Arbetskadeförsäkringens allmänna grunder för ersättning framgår följande:

”Försäkrad som till följd av arbetsskada har fått sin förmåga att skaffa sig inkomst genom arbete nedsatt med minst en femtondel har, sedan den sjukdom som har förorsakats av skadan har upphört, rätt till ersättning i form av livränta för den inkomstförlust som uppkommer. Livränta utgår dock ej, om förlusten för år räknat understiger en fjärdedel av det basbelopp som gällde vid början av det år då livräntan skulle börja utgå.

Har försäkrad genom arbetsskada fått sin arbetsförmåga nedsatt med mindre än en femtondel och drabbas han senare av ytterligare arbetsskada, skall livränta bestämmas på grundval av båda skadorna.”

Detta innebär att en person, som skulle tjäna 120000 kr per år i sitt gamla arbete, inte får någon livränta om det nya arbetet ger honom en inkomst på exempelvis 114000 kr per år. Brytpunkten går vid en lönedifferens på 8000 kr, dvs. att om lönen i det nya arbetet skulle understiga 112000 kr skulle livränta utgå. Denna regel har fått orimliga konsekvenser och alla måste förstå, att en inkomstförlust i den nivå, som redovisas i exemplet, är kännbar för den skadade och känns orättvis. Den skadade har det tillräckligt arbetsamt att försöka komma tillbaka till ett fungerande arbetsliv och då skall ogynnsamma regler inte sätta käppar i hjulet. Beräkningsreglerna för LAF, 4 kap. § 1, bör därför ändras så att rätt till livränta alltid föreligger om löneförlust uppstår.

Hemställan

Med hänvisning till det ovan anförda hemställs

att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om LAF 4 kap. § 1.

Stockholm den 19 januari 1989

Sven-Åke Nygårds (s)

Anita Modin (s)

Barbro Evermo Palmerlund (s)

Bo Finnkvist (s)